

Cerkvene zadeve.

Škofovska slavnost sv. Očeta Leona XIII.

(Dalje.)

V živem spominu je še, s kakšnim navdušenjem se je obhajala zlata maša Leona XIII. Takrat so pisali sv. oče: »Vsa ljudstva zemlje in vsi stanovi izražajo Nam v najčudovitejših oblikah svojo vero, ljubezen, spoštovanje in čiščenje.« Vsi narodi, celo taki, ki se drugače malo ali nič ne zmenijo za papeža, katere je pa zdaj tiralo občno navdušenje, vsi vladarji: vsi so si steli v čast, da so slavili Leona XIII. — razven taljanskega kralja; od njega sv. Oče niso hoteli vzeti nobenega dara, ker jih je oropal njihove dežele in mesta Rima. Brez števila svetih oblačil, križev in keihov, lestenecv in svečnikov, slik in soh itd. je prišlo tačas v Rim. Vatikanska razstava je podajala krasno spričevalo o ljubezni katolokov do namestnika Kristusovega. Od tam so bile te reči večinoma po vsej zemlji ubogim cerkvam razposlane. Kako se je sploh tačas častilo Leonovo in ž njim Jezusovo ime, to opisati ni naša naloga. Nadejamo se, da leto 1893 nikakor ne bo zaostalo za letom 1887, ampak da bo svet še sijajnejše pokazal, kaj so mu Leon XIII.

Ves katoliški svet se zdaj veseli, da to redko slovesnost v Rimu, kakor tudi povsod prav sijajno slavi. To je tudi prav. Krščanska zakonska se hvaležno spominjata dne, ko sta si pred pol stoletjem pred oltarjem obljubila zvestobo; sivi duhovni starček dajejo na dan zlate maše posebno hvalno daritev Gospodu, ki je oveselil njihovo mladost; otroci in župljani pa častitajo oveseljenim roditeljem in duhovnemu pastirju, ter se radujejo ž njimi. Ko pa oče vseh katoličanov, rimski papež, obhajajo škofovski jubilej, to je spomin, da so že 50 let škof, ga bo ž njimi ves katoliški svet slavil, in sicer se posebno slovesno. Saj so sv. Oče Leo XIII. namestnik Kristusov na zemlji, kateremu je Gospod dal v sv. Petru neminljivo obljubo: »Ti si skala, in na to skalo bom postavil svojo cerkev, in vrata peklena je ne bodo premagala. Tebi dajem ključe nebeske in kar koli ti razvežeš na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.« Matth. 16, 19. Leonu je rekel v sv. Petru: »Satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal, kakor pšenico; jaz pa sem prosil za te, da ne jenja tvoja vera.« Luk. 22, 31. Leonu je Jezus v sv. Petru dal trikrat večno pravico, da pase njegove ovce in njegova jagnjeta. V sv. Petru je Leon temeljni kamen sv. cerkve Božje, kojega ima ona poglavito zahvaliti za čvrstost, nepremagljivost in večni obstanek. Kjer je Peter, namreč Leon XIII., tam je edino prava cerkev Božja.

Letošnja papeževa slavnost daje spet vsem otrokom sv. cerkve priložnost, da pokažejo skupnemu očetu krščanstva ljubezen in spoštovanje, sebe pa vtrdijo v nepremakljivi veri v sv. katoliško cerkev in v nezmotljivega učenika narodov, v neprestani pokorščini do najvišjega pastirja, v močnem upanju, da ga bo Gospod napolnil s svojim Duhom in po njegovem posredovanju ozdravil zla naših dnij. Tudi krivoverci in neverniki se sedaj ozirajo na-nj, ki je luč sveta in sol zemlje. Na dalje ponuja ta svečanost vsem katoličanom tudi priložnost, da glasno ugovarjajo zoper grozno, božjeropno nasilstvo od dne 20. septembra 1870, ko so vzeli papežu Rim in zoper vse krivice, ki so se zadnja leta gogle rimske stolice.

Posebno pa je škofovski jubilej sv. Očeta ugodna prilika, da se zopet pred vsem svetom spozna in pokaže katoliška edinstvo v veri, pokorščini in ljubezni, katera veže učečo in poslušajočo cerkev, zjedinja vernike z mašniki in škofi, vse pa z rimskim papežem.

Kakor je solnce na vsem svetu taisto, tako žari vsepovsod tudi ena luč oznanjevanih resnic sv. vere. Ta edinstvo je znamenje in podlaga sv. cerkve. Za njo je molil Kristus pri zadnji večerji: »Oče, ohrani jih (apostole) v svojem imenu, da bodo eno, kakor midva.« Sv. Oče rimski papež so nosilni steber te cerkvene edinstvi. Vsak, ki hoče biti ud sv. cerkve, mora biti v veri zjedinjen z rimskim papežem. Zato govorimo tudi mi sedaj, kakor nekdanj sv. Hieronim papežu Damasu (v 4. stoletju): »V tej borbi in zmedenosti, ki je danes povsod zavlada, se mi čvrsto in nepremakljivo držimo Tebe in Tvoje sv. stolice, slavni sv. Oče, ker vemo, da je na Tebi vsa cerkev osnovana; mi se stalno in trdno Tebe držimo, ker vemo, da samo oni Jagnje Božje prav častijo in dobijo večno življenje, kateri ostanejo v Tvoji domači hiši; Tebe se mi močno držimo, ker vemo, da kakor so se v dneh vesoljnega potopa samo oni rešili, ki so se zatekli v Noetovo ladijo, tako bodo danes in na vekomaj na vzburkanem morji časa le oni našli rešenje, kateri so na ladiji, katero vodiš Ti, sv. Oče, v imenu Jezusovem.« Posebno nam Slovanom leži na sreci ono sveto edinstvo, koje je Jezus naš Bog in Odrešenik iz svojega Srca izlil in na križi s svojo sv. krvjo posvetil in na vekomaj sporočil svoji cerkvi, da ga čuva, brani in širi do onega srečnega časa, ko bo postalo dedšina celega človeškega roda. Tega sv. edinstva, katerega nam Slovanom še dandanes žalibog manjka, večni izvor in večna zastava so sv. Oče papež. Kadar se Leonu XIII. klanjamo, se v svojih nadlogah k njim zatekamo, nam prav posebno prihaja v spomin lepa knjiga sv. Ciprijana o edinstvu cerkve, in one res Božje in zlate prispedobe, s katerimi ga sv. Ciprijan razjasnjuje. Njemu je edinstvo cerkve to, kar solnce, ki razsvetljuje in ogreva vso zemljo; kdor se pa loči od sv. rimske stolice, tava v temi; sv. Ciprijan na dalje primerja edinstvo cerkve Božje plodonosnemu drevesu, posamezne cerkve pa vejam, ki samo tako dolgo rodijo sad, dokler živijo na deblu: od debela odsekane pa se posušijo in v ogenj vržejo; slednjič obilnemu studencu, iz katerega se izlivajo potoki in reke, ter napajajo in opiodijo zemljo; kdor pa se loči od edinstva cerkve, je kakor potok, kateremu zamašijo izvirek. Iz cerkvene edinstvi spoznava se celo, da je njenega začetnika in ohranitelja Bog Oče poslal kot Odrešenika in da je cerkev delo Božje: Kristusu je namreč po molitvi: »Ohrani jih, da bodo eno«, bila v mislih in pri sreci edinstvo vesoljne cerkve: »Pa ne prosim te samo za nje (apostole), temveč tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali v mene; da bodo vsi popolnoma eno, in bo svet spoznal, da si ti mene poslal.« Kdor torej ume to znamenje in se oklene edinstvi sv. cerkve, sluša glas Kristusov, ne hodi v temi zmote, temveč v luči Božje resnice; ne po široki cesti pogubljenja, temveč po nebeski stezi, katero nam je Kristus pokazal. Kdor pa se loči od cerkvene edinstvi, loči se od cerkve Kristusove in od Kristusa samega. Zlasti ta edinstvo katoliške cerkve se bo kazala pri škofovskem jubileji papeževem. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Naša vprežna živina in nje rabljenje.

(Dalje.)

Tudi oprava pri konjih in volih je velike važnosti za njihovo rabljenje. Pri konjih imamo navadno hamot in naprsno opravo, pri živini telege in hamot. Kar se hamota tiče, mora biti primeren, ne sme jeden in isti hamot za različne starosti in velikosti rabiti.

